

IMPUTAR

El *Diccionari de la llengua catalana* de l'Institut d'Estudis Catalans defineix **imputar** de la manera següent:

imputar

1 *v. tr.* [LC] Atribuir la responsabilitat, la culpa, (d'alguna cosa).

2 *tr.* [ECT] Decidir en quin compte concret cal assentar (una partida).

D'altra banda, el *Diccionari jurídic català* precisa la primera accepció d'aquesta manera:

Atribuir a algú la responsabilitat o la culpa (d'alguna cosa o d'algun fet condemnable).

Veiem, doncs, que el verb *imputar* és transitiu, i en l'accepció d'atribuir una responsabilitat o culpa es construeix amb un complement directe que designa l'objecte de la imputació i un complement indirecte que designa la persona a la qual es fa la imputació.

Per tant, no és correcte posar la persona com a complement directe i convertir l'objecte de la imputació en complement circumstancial.

✘ El conseller que ha estat imputat en el cobrament de comissions il·legals ha presentat la dimissió.

✔ El conseller al qual ha estat imputat el cobrament de comissions il·legals ha presentat la dimissió.